

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 1309205252
Dátum vydania rozhodnutia: 13.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1309205252.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. P. W., bývajúceho v P., zastúpeného advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 4/B, IČO: 47239921, proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova č. 8, IČO: 30845572, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 6 C 77/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. júna 2017 sp.zn. 9 Co 230/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou 25. júna 2009 domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Svoj nárok odôvodnil tým, že 26. mája 2009 (duplicitne aj 27. mája 2009) mu bola žalovaným ako jeho zamestnávateľom doručená písomnosť, označená ako „Okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce“, podpísaná Ing. Y. U., v tom čase generálnym riaditeľom sekcie majetku a infraštruktúry Ministerstva obrany Slovenskej republiky, ktorý však podľa organizačného poriadku žalovaného nebol na tento úkon oprávnený. Žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru považoval za neplatné i z dôvodu nenaplnenia skutkových dôvodov, ktoré mu boli žalovaným v okamžitom skončení pracovného pomeru vytýkané a ktoré nemožno klasifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny majúce za následok možnosť mimoriadneho a výnimočného skončenia pracovného pomeru. Zároveň si žalobca od žalovaného nárokoval, aby mu zaplatil náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku vo výške 886,17 € za každý kalendárny mesiac od mesiaca jún 2009 do právoplatnosti rozsudku.

2. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) čiastočným rozsudkom z 12. apríla 2012 č.k. 6 C 77/2009-333 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaného so žalobcom z 26. mája 2009 a 27. mája 2009 je neplatné.

2.1 V odôvodnení rozsudku uviedol, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by konanie

žalobcu pri uzatváraní zmlúv č. 151/2008 a č. 119/2008 bolo v rozpore s § 43 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), a preto ho nemožno kvalifikovať ako porušenie pracovnej disciplíny a už vôbec nie ako závažné porušenie, ktorého výsledkom by mohlo byť okamžité skončenie pracovného pomeru ako krajný a mimoriadny spôsob skončenia pracovného pomeru. Naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že zo strany žalovaného ako zamestnávateľa došlo k nedodržaniu dvojmesačnej prekluzívnej lehoty (ďalej len „prekluzívna lehota“) na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, ktorá začala plynúť odo dňa zistenia, kedy sa žalovaný o porušení pracovnej disciplíny žalobcom dozvedel. Žalovaný sa o tomto porušení preukázateľne dozvedel najskôr zo Správy o finančnej kontrole z 24. marca 2009 vykonanej Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, sekcie kontroly - inšpekcie ministra obrany, a nie až z Protokolu o výsledku kontroly Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „NKÚ“) z 30. apríla 2009. Z obsahu oboch týchto kontrol vyplýva, že tieto preskúmavali rovnaké skutočnosti a dospeli aj k rovnakým záverom v súvislosti s pochybeniami u kontrolovaného subjektu. Napokon z vykonaného dokazovania vyplynulo, že okamžité skončenie pracovného pomeru podpísané Ing. U. je nutné považovať za právny úkon podpísaný neoprávnenou osobou. V tomto smere poukázal na Nariadenie Ministra obrany Slovenskej republiky č. 1/2006 (ďalej len „nariadenie č. 1/2006“), ktorým došlo k povereniu Ing. J. W. k právnym úkonom v pracovnoprávných vzťahoch ako riaditeľa úradu (správy) za príslušnú posádkovú správu budov. Novelou tohto nariadenia s účinnosťou od 16. júna 2009 č. 45 došlo k presnejšiemu vymedzeniu právomoci riaditeľa správy, a to že je poverený vykonávaním právnych úkonov v pracovnoprávných vzťahoch voči zamestnancom Správy prevádzky a údržby Trenčín. Vzhľadom na účinnosť tejto novely bolo potrebné postupovať podľa nariadenia č. 1/2006, podľa ktorého bol k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so žalobcom oprávnený Ing. W. v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. g/ - bod 10 tohto nariadenia, ako riaditeľ správy, pod ktorú v zmysle charakteristiky pracovného miesta žalobcu z 29. januára 2009 bola Posádková správa budov Bratislava organizačne začlenená. Vzhľadom na nedodržanie čiastočne formálnych a čiastočne i hmotnoprávných zákonných kritérií pre perfektnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru rozhodol súd čiastočne tak, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 26. mája 2009 i z 27. mája 2009 je neplatné a v ďalšom dopĺňujúcom meritórnom rozhodnutí rozhodne o prípadnej náhrade mzdy a o náhrade trov konania.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 11. septembra 2014 sp.zn. 9 Co 382/2012 napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol; žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací uznesením z 18. mája 2016 sp.zn. 3 Cdo 73/2015 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Krajský súd v Bratislave v ďalšom konaní rozsudkom z 22. júna 2017 sp.zn. 9 Co 230/2016 napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Stotožnil sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že v danom prípade nebola dodržaná subjektívna prekluzívna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podpísané neoprávnenou osobou, ako i že nebolo preukázané konanie žalobcu popísané v okamžitom skončení pracovného pomeru, ktoré by umožňovalo okamžité skončenie pracovného pomeru ako výnimočného skončenia pracovného pomeru. V tomto smere odvolací súd poukázal na správnosť skutkových a na jeho podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie, a ktorými sa v celom rozsahu stotožnil.

6. Žalovaný proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z toho, že mu súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ako i že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

6.1 Dovolať porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že rozsudky oboch súdov sú

nedostatočne odôvodnené, arbitrárne a spočívajúce v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci.

6.2 Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva podľa dovolateľa tiež v nesprávnom právnom posúdení veci, a to vo vzťahu k viacerým odvolacím súdom nesprávne posúdeným právnym otázkam: a/ k podpísaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom (ne)oprávnenou osobou (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP), b/ k (ne)dodržaniu subjektívnej prekluzívnej dvojmesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), c/ ku konaniu žalobcu týkajúceho sa (nie)závažného porušenia pracovnej disciplíny a k jeho intenzite (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

6.3. K dovolateľom vymedzenej právnej otázke pod a/ (k podpísaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom (ne)oprávnenou osobou), dovolateľ uviedol, že odvolací súd pri jej riešení nesprávne aplikoval čl. 2 ods. 1 písm. g/ bod 10 nariadenia č. 1/2006, z ktorého vyvodil poverenie Ing. J. W. na pracovnoprávne úkony v mene žalovaného. Podľa dovolateľa zo znenia tohto ustanovenia v nadväznosti na čl. 3 ods. 1 tohto nariadenia vyplýva, že na pracovnoprávne úkony v mene zamestnávateľa je písomne poverený príslušný riaditeľ posádkovej správy budov za príslušnú posádkovú správu budov, a to na všetky právne úkony podľa osobitných predpisov, zároveň aj podľa zákona Zákonníka práce. Posádkové správy budov v čase okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcom (26. mája 2009) boli organizačne priamo podriadené Správe prevádzky a údržby Trenčín, pričom táto bola priamo podriadená Sekcii majetku a infraštruktúry Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Vzhľadom na absenciu písomného poverenia Ing. J. W. na pracovnoprávne úkony v pracovnoprávných vzťahoch bol podľa nariadenia č. 1/2006 príslušným zamestnancom oprávneným konať v mene zamestnávateľa na okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom Ing. Y. U. ako generálny riaditeľ Sekcie majetku a infraštruktúry Ministerstva obrany Slovenskej republiky.

6.4. Vo vzťahu k dovolateľom vymedzenej právnej otázke pod b/ (k (ne)dodržaniu subjektívnej prekluzívnej dvojmesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu) dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal nesprávnu aplikáciu § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Podľa jeho názoru pre začiatok plynutia lehoty podľa tohto ustanovenia, okrem splnenia podmienky získania vedomosti zo strany zamestnávateľa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru, je zároveň potrebné kumulatívne splniť podmienku spočívajúcu vo vedomosti zamestnávateľa o konkrétnej osobe zamestnanca, u ktorej sa predpokladá naplnenie dôvodu na okamžité skončenie pracovného pomeru. Samotná vedomosť zamestnávateľa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru nemôže zakladať začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa citovaného ustanovenia bez toho, aby zamestnávateľ vedel dôvod na takéto skončenie pracovného pomeru priradiť ku konkrétnemu zamestnancovi. Zároveň odvolaciemu súdu vytýkal, že na posudzovanú vec neaplikovali § 63 ods. 3, ods. 4 Zákonníka práce, ktorý upravuje výnimku plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa za podmienky, ak sa konanie zamestnanca, ktorým bola porušená pracovná disciplína, stane predmetom šetrenia iného orgánu. V posudzovanom prípade podľa jeho názoru k splneniu tejto podmienky došlo, a to začatím výkonu kontroly zo strany NKÚ, ako orgánu odlišného od zamestnávateľa, čím došlo k zastaveniu plynutiu subjektívnej prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce.

6.5. V súvislosti k dovolateľom vymedzenej právnej otázke c/ (ku konaniu žalobcu týkajúceho sa (nie)závažného porušenia pracovnej disciplíny a k jeho intenzite) dovolateľ uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom bolo založené na štyroch dôvodoch, a to konaní žalobcu v rozpore s § 43 OZ, konaní žalobcu v rozpore s § 19 ods. 6 zákona č. 535/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy (ďalej len „zákon č. 535/2004 Z.z.“), konaní žalobcu spočívajúcom v porušení § 31 ods. 1 písm. j/ zákona č. 535/2004 Z.z. a konaní žalobcu v rozpore s § 5 a § 9 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní. K dôvodu spočívajúcemu v tom, že konanie žalobcu bolo v rozpore s § 43 OZ dovolateľ uviedol, že odvolací súd konanie žalobcu nesprávne právne posúdil tým, že na vec aplikoval síce správnu právnu normu (§ 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), avšak vo vzťahu ku konaniu ju nesprávne interpretoval. Podľa dovolateľa konanie žalobcu je nutné kvalifikovať ako zavinené porušenie pracovnej disciplíny v rovine nedbanlivostnej, a to dokonca závažným spôsobom, nakoľko uzatvorené zmluvy mali v konečnom dôsledku vplyv na hospodárenie s finančnými prostriedkami štátu. Pokiaľ ide o zvyšné tri dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom, podľa dovolateľa konanie žalobcu bolo zo strany oboch súdov nesprávne právne posúdené tým, že na vec aplikovali síce správnu právnu normu (§ 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce), avšak vo vzťahu k právnemu posúdeniu intenzity dôvodov na okamžité skončenie pracovného pomeru ju nesprávne

interpretovali a zároveň nesprávne aplikovali na nedostatočne zistený skutkový stav veci. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa odvolací súd pri riešení tejto právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odvolávajúc sa na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2009, sp.zn. 5 Cdo 74/2008.

6.6. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie zmení a žalobu zamietne.

7. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že žalovaný v dovolaní namieta iba skutkové zistenia, ktoré však boli oboma súdmi dostatočne zistené a posúdené. Súdy sa nielenže neodklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale naopak rozhodovali v jej súlade, skutkový a právny stav dostatočne zistili a svoje rozhodnutia náležite odôvodnili.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a zároveň z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP.

10.1. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.2. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP:

11. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania dovolateľa podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11.2. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia

predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu.

12. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že dovolateľ vyvodzuje jeho prípustnosť z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je (ako uvádza) formalistický, nedostatočne odôvodnený a arbitrárny. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

12.1. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003).

12.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (vychádzajúc z ich vzájomnej vecnej súvislosti a prepojenosti) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa účastníci domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie a ako tieto úvahy posudzoval odvolací súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu veci, s ktorým sa stotožnil. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

14. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993).

15. Na podklade vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP:

16. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, odvolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo

rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 zákona, o ktorom je tu reč (tu por. Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 6/2017 a 3 Cdo 28/2017).

18. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súde nižšej inštancie a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017)

19. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa dovolací súd zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom), ktoré tvorí súčasť jeho ustálenej rozhodovacej praxe, a novým prípadom. Vychádzajúc z kontextu skoršieho rozhodnutia (judikátu) a jeho skutkového vymedzenia pri tom za pomoci abstrakcie interpretuje v judikáte vyjadrené právne pravidlo (ratio). Táto činnosť dovolacieho súdu je zameraná na zistenie (prijatie záveru), či nový prípad je s ohľadom na jeho skutkový rámec v relevantných otázkach (okolnostiach) podobný alebo odlišný od skoršieho prípadu. Pokiaľ dovolateľ nevysvetlí, ktoré rozhodnutie treba považovať za „skorší prípad“, dovolací súd nemá podklad pre takéto posudzovanie (nemôže posúdiť, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu), čo v konečnom dôsledku znamená, že nemôže prikročiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu.

20. V danom prípade dovolateľ k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP okrem všeobecnej charakteristiky nesprávnosti, ku ktorým došlo podľa jeho názoru zo strany odvolacieho súdu, vymedzil dve samostatné právne otázky, a to „k (ne)dodržaniu subjektívnej prekluzívnej dvojmesačnej lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu“ (b/) a „ku konaniu žalobcu týkajúceho sa (nie)závažného porušenia pracovnej disciplíny a k jeho intenzite“ (c/).

21. V danom prípade vo vzťahu k dovolateľom vymedzenej právnej otázke (b/) dovolacia argumentácia v jednotlivostiach ako aj komplexne nedáva podklad pre posúdenie, či skutočne došlo k dovolateľom tvrdenému odklonu, lebo dovolateľ v dovolaní vo vzťahu k tejto vymedzenej právnej otázke neoznačil žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od právnych záverov ktorého by sa odvolací súd odklonil.

22. K dovolateľom vymedzenej právnej otázke (c) dovolateľ odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu odôvodnil poukázaním na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. septembra 2009, sp.zn. 5 Cdo 74/2008. V uvedenom rozhodnutí bolo konštatované, že „povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (§ 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností stanovených právnymi predpismi (najmä ustanoveniami § 81, § 82 Zákonníka práce), pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnutelné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nebanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny a závažným porušením pracovnej disciplíny. Porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity (závažné porušenie), je dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo pre výpoveď z pracovného pomeru (§ 68 ods. 1 písm. b/ a § 63 ods. 1 písm. e/, časť vety pred bodkočiarkou Zákonníka práce). Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca,

Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a pod.“, ako i že „Na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce sa vyžaduje, aby išlo o zavinené konanie zo strany zamestnanca, a to aj z nedbanlivosti, a musí dosahovať intenzitu porušenia pracovných povinností závažným spôsobom. Z uvedeného teda vyplýva, že zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer so zamestnancom platne len vtedy, ak zamestnanec porušil zavinené svoje povinnosti z pracovného pomeru, ak dosiahol jeho konanie po zohľadnení všetkých rozhodujúcich okolností intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny.“

22.1. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd v danom prípade neodklonil od právneho záveru vyjadreného vo vyššie uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa totiž v konkrétnej časti odôvodnenia rozsudku, na ktoré poukázal dovolateľ, všeobecne vyjadruje k porušeniu pracovnej disciplíny a následnému okamžitému skončeniu pracovnému pomeru podľa jednotlivých ustanovení uvedených v Zákonníku práce. Nemožno hovoriť o odklone od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ak odvolací súd v prejednávacom prípade s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti veci dospel k právnomu záveru, že konanie žalobcu vzhľadom na vykonané dokazovanie nemožno kvalifikovať ako porušenie pracovnej disciplíny, ktorého výsledkom by malo byť okamžité skončenie pracovného pomeru ako krajný a mimoriadny spôsob skončenia pracovného pomeru. Sama polemika s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu dovolacieho súdu k právnomu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (3 Cdo/6/2017).

22.2. Z vyššie uvedeného vyplýva, že k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v danom prípade nedošlo (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP:

23. Napokon dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23.1. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Dovolateľ v dovolaní tvrdí, že dovolacím súdom nebola ešte vyriešená otázka (a/) „podpísanie okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom (ne)oprávnenou osobou“.

23.2. V nadväznosti na dovolateľom vymedzenú právnu otázku, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2012 sp.zn. 4 Cdo 4/2012, v ktorom bola dovolacím súdom posudzovaná správnosť záveru odvolacieho súdu, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo v súlade s ustanovením § 232 ods. 2 v spojení s § 74 Zákonníka práce prerokované vopred so zástupcami zamestnancov a navyiac, že išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 ods. 1 OZ, pretože nebolo podpísané v mene žalovaného na to oprávnenými osobami.

23.3. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolateľom vymedzená otázka už bola dovolacím súdom v minulosti riešená. Žalovaný teda neopodstatnene namieta, že jeho dovolanie je prípustné tiež podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Vzhľadom na neopodstatnenosť tejto námietky sa dovolací súd nezaoberal vecnou správnosťou riešenia predmetnej právnej otázky odvolacím súdom.

24. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danom prípade smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku vo veci samej a pomerom hlasov 2 : 1 vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.